

Parshat Shlach Spying the Spies

Simon Wolf

In the beginning of this week's Parsha, God directs Moshe to send a cadre of individuals, one representative from each tribe, to scout out the land of Canaan.¹ Moshe complies with God's instructions and sends a prominent individual from each tribe armed with directions and a slate of questions to guide them in their mission. In addition, he asks them to be strong and bring back a sampling of the fruits of the land.² Upon returning from their expedition, they respond point-by-point to Moshe's requests and display the fruits they had hauled back to the camp at his request.³ For a further discussion on the scouts' response and return to the camp, please see "Parshat Shlach – In the Eyes of the Beholder."

It is so interesting to contrast the above described narrative of this incident with Moshe's recollection of the events thirty-eight years later in Parshat Devarim. "...See, God, your Lord, has placed the land at your disposal. Go up, take possession of it, as God, the Lord of your fathers, promised you. Fear not and be not dismayed.⁴ Then all of you came to me and said, 'Let us send agents ahead to reconnoiter the land for us and bring back word on the route we shall follow and the cities upon which we shall come.' I approved of the plan, and so I selected from amongst you twelve participants, one representative from each tribe. They turned and headed up to the hill country, and came to the wadi of Eshkol, and spied it out. They took of the fruit of the land with them and brought it down to us. And

they gave us the following report: 'It is a good land which God, our Lord, is giving to us.' Yet you refused to go up, and flouted the command of God, your Lord."⁵ Moshe's description bears little resemblance to the story in Parshat Shlach and in many instances it is completely incompatible.

In Parshat Devarim, it is the people who request the expedition to which Moshe acquiesces and they dictate the stated purpose and agenda of the mission. Yet, in Parshat Shlach, the undertaking is enjoined by God and Moshe dictates the objectives of the delegation. The agents' response in Devarim is a very similar summary version of their report in Parshat Shlach, but it omits attributing any negative statements to the mission's members. There, Moshe seems to blame the people's subversion and refusal to enter the land on their interpretation of the expedition's report,⁶ whereas in Shlach the insurrection is instigated and facilitated by the scouts who nefariously utilize their report to sow fear in the people. How does one possibly reconcile the fundamental discrepancies found in the retelling of this event by Moshe and the Torah's narration of the incident?

Without endeavoring to harmonize the details, the Ri Ibn Kaspi suggests that many times the Torah will relate a particular event in a number of places with each narration containing details that were not otherwise mentioned in any other account, but are somehow relevant to that particular description.⁷ It would seem that he believes that what actually happened is a tapestry or meshing of all the different chronicles. Along those lines, Rashi, based on the Midrash Tanchuma melds the two stories into one.⁸

¹ וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: שְׁלַח-לְךָ אַנְשִׁים וַיְתַרּוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר-אָנֹכִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטֵּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלַחוּ כָל נָשִׂיא לְבָהֶם: וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה בְּמִדְבַר פָּאָרָן עַל-פִּי יְהוָה כָּל־מִסְשִׁים רָאשֵׁי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל הֵמָּה: (במדבר יג, א-ג)
² וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם עַל-זֶה בָּנִיתִם וְעַלִּיתֶם אֶת-הָהָר: וְרֵאיתֶם אֶת-הָאָרֶץ מִה-הִיא וְאֶת-הָעָם הַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ הַחֲזֵק הֲיִיא רַחֲבָה הַמַּעֲט הֲיִיא אִם-רַב: וְיִמֶה הָאָרֶץ אֲשֶׁר-הִיא וְיִשָּׁב בָּהּ הַטֹּבָה הֲיִיא אִם-רָעָה וְיִמֶה הָעָרִים אֲשֶׁר-הִיא וְיִשָּׁב בָּהֶנָּה הַבְּמִחְנִים אִם בְּמִבְצָרִים: וְיִמֶה הָאָרֶץ הַשְּׂמֵנָה הֲיִיא אִם-רְזָה הַיִּשְׁבָּה עַץ אִם-אֵין וְהִתְחַזְקֶתֶם וְלֹקַחְתֶּם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וְהַיִּמִּים: מִי בַכּוֹרֵי עֵבְבִים: (במדבר יג, ד-ז)
³ וַיָּשׁוּב מִתּוֹר הָאָרֶץ מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם: וַיָּלֵכוּ וַיָּבֹאוּ אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-כָּל-עֵדֵת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל-מִדְבַר פָּאָרָן קִדְשָׁה וַיִּשָּׁבוּ אֹתָם דְּבַר וְאֶת-כָּל-הָעֵדָה וַיֹּאמְרוּ אֶת-פִּי הָאָרֶץ: וַיִּסְפְּרוּ-לוֹ וַיֹּאמְרוּ בְּאָזְנוֹ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם זָבַת חֵלֶב וְדָבַשׁ הִיא וְזֶה-פְרִיָּהּ: אֶפֶס כִּי-עַד הָעַם הַיֹּשֵׁב בְּאֶרֶץ וְהָעָרִים בְּצֻרוֹת גְּדֹלֹת מְאֹד וְגַם-לְדִי הָעֵנָק רְאִינוּ שָׁם: עַמְלֵק וַיֹּשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי: וְהָאֶמְרִי יֹשֵׁב בְּהָר וְהַקְּנָעִי יֹשֵׁב עַל-הַיַּם וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן: (במדבר יג, ח-כ)
⁴ וְיָמֶה נָתַן יְהוָה אֶלְקֵיךָ לְפָנֶיךָ אֶת-הָאָרֶץ עַל-הָרָשׁ כַּאֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה אֶלְקֵי אֲבֹתֶיךָ לֵךְ אֶל-יִרְאָה וְאֶל-תַּחֲתִי: וְתִקְרְבוּן אֵלַי כָּל־כֶּלֶם וְתִאמְרוּ נִשְׁלַחְתָּה אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ וַיַּחְפְּרוּ-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ וַיִּשָּׁבוּ אֲתָנוּ דְּבַר אֶת-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נָעַלְתָּ בָּהּ וְאֶת הָעָרִים אֲשֶׁר נָבֵא אֱלֹהֵינוּ: וַיִּיטֵב בְּעֵינֵי הַדֶּבַר וְאֶקַּח מִמֶּךָ שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אַנְשִׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְטוֹ: וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ הַהָרָה וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֲשַׁכָּל וַיִּרְגְּלוּ אֹתָהּ: וַיִּקְחוּ בְיָדָם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וַיִּרְדּוּ אֶלְיָנוּ וַיִּשָּׁבוּ אֲתָנוּ דְּבַר וַיֹּאמְרוּ טוֹבָה הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יְהוָה אֶלְקֵינוּ לְפָנֵינוּ: וְיִקְחוּ אֶתְכֶם וְיִשָּׁבוּ אֲתָנוּ דְּבַר אֶלְקֵיכֶם: וַיִּתְרַגְּמוּ בְּאֵהָלֵיכֶם וְתִאמְרוּ בְּשִׁנְאֵת יְהוָה הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לְתַת אֲתָנוּ בְּיַד הָאֶמְרִי לְהַשְׁמִידָנוּ: אָנְהוּ וְאֲנָחְנוּ עָלֵינוּ אֲחִינוּ הַמִּסּוּ אֶת-לִבְבָנוּ לְאֹמֵר עִם גְּדֹלוֹ וְרַם מִמֶּנּוּ עָרִים גְּדֹלֹת וּבְצוּרֹת בְּשָׁמַיִם וְגַם-בְּנֵי עֵנָקִים רְאִינוּ שָׁם: (דברים א, כא-כח)
⁵ וְיָמֶה נָתַן יְהוָה אֶלְקֵיךָ לְפָנֶיךָ אֶת-הָאָרֶץ עַל-הָרָשׁ כַּאֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה אֶלְקֵי אֲבֹתֶיךָ לֵךְ אֶל-יִרְאָה וְאֶל-תַּחֲתִי: וְתִקְרְבוּן אֵלַי כָּל־כֶּלֶם וְתִאמְרוּ נִשְׁלַחְתָּה אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ וַיַּחְפְּרוּ-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ וַיִּשָּׁבוּ אֲתָנוּ דְּבַר אֶת-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נָעַלְתָּ בָּהּ וְאֶת הָעָרִים אֲשֶׁר נָבֵא אֱלֹהֵינוּ: וַיִּיטֵב בְּעֵינֵי הַדֶּבַר וְאֶקַּח מִמֶּךָ שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אַנְשִׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְטוֹ: וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ הַהָרָה וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֲשַׁכָּל וַיִּרְגְּלוּ אֹתָהּ: וַיִּקְחוּ בְיָדָם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וַיִּרְדּוּ אֶלְיָנוּ וַיִּשָּׁבוּ אֲתָנוּ דְּבַר וַיֹּאמְרוּ טוֹבָה הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יְהוָה אֶלְקֵינוּ לְפָנֵינוּ: וְיִקְחוּ אֶתְכֶם וְיִשָּׁבוּ אֲתָנוּ דְּבַר אֶלְקֵיכֶם: (דברים א, כא-כ)

⁶ וְלֹא אָבִיתֶם לַעֲלֹת וְתִמְרֹו אֶת-פִּי יְהוָה אֶלְקֵיכֶם: (דברים א, כו) וְבִשְׁלַח יְהוָה אֶתְכֶם מִקְדָּשׁ בְּרַנְעָה לְאֹמֵר עַל-וֹרְשֵׁי אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם וְתִמְרֹו אֶת-פִּי יְהוָה אֶלְקֵיכֶם וְלֹא תִאמְרֶנּוּ לֵאמֹר וְלֹא תִשְׁמַעְתֶּם בְּקוֹלִי: (דברים ט, כג) וַיִּמְאַסּוּ בְּאֶרֶץ חֲמִידָה לֹא-הָאֱמִינוּ לְדַבְּרָה: וַיִּרְגְּמוּ בְּאֵהָלֵיהֶם לֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה: (תהלים קו, כד-כה)
⁷ וְתִאמְרוּ נִשְׁלַחְתָּה אַנְשִׁים – אֶף עַל פִּי שִׁדָּה הַסְּפוֹר לֹא נִכְתַּב לְפָנֵינוּ, אִין בְּזֵה טַעֲנָה, כִּי הַכּוֹתֵב יֵת' יִתְכּוּב וַיִּשְׁמְנוּ בְּמִקְוֹמוֹת שׁוֹנִים כַּאֲשֶׁר תִּשְׁמַע מִחֲשַׁבְתּוֹ בַּעַת הַיּוֹם. (ר"י אבן כספי דברים א, כא)
⁸ דבר אחר שלח לך אנשים אף על פי שאמר הקדוש ברוך הוא למשה שלח לך אנשים לא היתה מן הקדוש ברוך הוא שילכו, למה שכבר אמר להם הקדוש ברוך הוא שבהם של ארץ ישראל שנאמר (דברים ח) כי ה' אלקיך מביאך אל ארץ טובה ועד שהן במצרים אמר להם וארד להצילו מיד מצרים וגו' (שמות ג) והכתוב אומר וה' הולך לפנינו יומם (שמות יג) ומה הוא אומר שלח לך אנשים אלא ישראל הן בקשו דברים הללו שבשעה שהגיעו את התחומים אמר להם הקדוש ברוך הוא ראה נתן ה' אלקיך לפניך את הארץ עלה רש וגו' (דברים א) באותה שעה נתקרב כל ישראל לפני משה שנאמר (שם דברים א) ותקרבון אלי כלכם זה שאמר עזרא ולא שמעו אל מצותיך וימאנו לשמוע ולא זכרו נפלאותיך (נחמיה ט) וכן הוא אומר (במדבר י) וארון ברית ה' נוסע לפנינו וישיר לפנינו ימים, והם אמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ (דברים א) שלא האמינו, וכן דוד אומר (תהלים עח) לא שמרו ברית אלקים ובתורתו מאנו ללכת, רבי יהושע אומר משל למה היו ישראל דומין למלך שזמן לבנו אשה נאה בת טובים ועשירה שאין כמותה בעולם, אמר ליה המלך זמנתי לך אשה נאה בת טובים ועשירה שאין כמותה בעולם, אמר לו הבן אלך ואראה אותה שלא היה מאמין באביו מיד הוקשה הדבר והרע לאביו אמר אביו מה אעשה אם אומר לו איני מראה אותה לך עכשיו הוא אומר כעורה היא לפיכך לא רצה להראותה לוסוף אמר ליה ראה אותה ותדע שלא כזבתי לך ובשביל שלא האמנת בי קונם שאין אותה רואה אותה בביתך אלא לבנך אני נותנה, וכן הקדוש ברוך הוא אמר לישראל טובה הארץ ולא האמינו אלא אמרו נשלחה אנשים לפנינו אמר הקדוש ברוך הוא אם מעכב אני עליהם הם אומרים לא טובה הארץ ולכן לא הראה אותה לנו אלא יראו אותה ובשבעו שאין אחד מהם נכנס לתוכה אלא לביניהם שני אדם יראו את הארץ אשר נשבעתי לאבותם ואומר וטפסם אשר אמרתם לבי היו המה יבואו וגו' כיון שאמרו למשה נשלחה אנשים לפנינו התחיל משה עומד ותוהא אמר אי אפשר לי לעשות דבר עד שאמלך בהקב"ה הלך משה ומלך ואמר ליה כך וכך בניך מבקשים אל הקדוש ברוך הוא משה אין זו תחלה להם עד שהן במצרים הלעיגו לי שנא' (יהושע

God had already promised Bnei Yisrael that the land he intended for them was a wonderful place. As Bnei Yisrael approach entry into the land, they start to have doubts about the veracity of God's claim and they approach Moshe to send a scouting mission. Moshe, unwilling to grant any excuse to the people for not entering the land, agrees to their request. Before he goes through with the plan, he takes counsel with God to gain permission for the mission. God reiterates that He believes there is no reason for them to send a delegation to ascertain the land's attributes, but grants Moshe permission to accede to the people's demand even though he knows that based on their request the situation will not end well. The Ramban also suggests that the stories are interwoven.⁹ The narrative in Devarim comes to disavow the possibility that God sent the people to investigate the land, with complete foreknowledge that it would be an unmitigated failure with disastrous consequences, in order to entrap them or find an excuse for not bringing them into Eretz Yisrael. Therefore, the Torah explains that the whole mission was initiated by Bnei Yisrael and not by God.

The Ramban rejects Rashi's interpretation because it implicates Moshe, who thought the mission was a good idea (וַיֵּטֵב בְּעֵינֵי הַדָּבָר), as an accessory to the eventual negative outcome.¹⁰ He, therefore, suggests a number of other possibilities of how to reconcile the two stories. At first, he proposes that

the intent of Moshe and Bnei Yisrael were aligned and that the entire nature of the mission was strategic.¹¹ It was a scouting mission to determine the best route of entry, the order and method of their conquest and the equipment and troops they would require. As a bonus sidebar, Moshe instructs them to bring back word of the land's bounty and goodness in order to excite and entice Bnei Yisrael about their entry into Eretz Yisrael. Moshe did not seek God's acquiescence since this was standard protocol for any military expedition. Once the mission was a foregone conclusion, God of His own volition, foreseeing a problem, demands (שְׁלַח-לְךָ) that they send top representatives from each tribe. This is in order that these leaders could stem the negative tide that could arise from this mission or to ensure that the detrimental outcome was equally applicable to the whole nation.

He then offers the possibility that the entire mission was initiated by Bnei Yisrael and approved by Moshe. The command in this week's Parsha was a totally separate directive from God to grant the mission a divine purpose which would hopefully save the people from a negative outcome.¹² The obvious problem with all these suggestions is that one does not send off a spy or military mission with pomp and circumstance and have the entire nation be a party to the operation. Moreover, one does not utilize senior members of their tribes or nation for such an expedition. The success of such an

ז) וזו לעגם בארץ מצרים למודים הם בכך לך איני צריך שהרי כתיב (דניאל ב) ידע מה בחשוכא ונהורא וגו', א"ל הקדוש ברוך הוא יודע אני מה הן אומרים אלא אם בקשת שלח לך אנשים לך לעצמך מנין שכן כתיב אלה שמות האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ. (תנחומא שלח ה) \\\ שלח לך אנשים - אמר ריש לקיש: שלח לך - מדעתך, וכי אדם זה בורר חלק רע לעצמו? והיינו דכתיב: ויטב בעיני הדבר, אמר ריש לקיש: בעיני - ולא בעיני של מקום. (סוטה לה:) \\\ שלח לך - לדעתך, אני איני מצוה לך, אם תרצה שלח, לפי שבאו ישראל ואמרו (דברים א, כב) נשלחה אנשים לפנינו, כמה שנאמר (שם) ותקרבון אלי כלכם וגו', ומשה נמלך בשכינה. אמר אני אמרתי להם שהיא טובה, שנאמר (שמות ג, ז) אעלה אתכם מעני מצרים וגו', חיייהם שאני נתן להם מקום לטעות בדברי המרגלים למען לא יירשוהו: (רש"י במדבר יג, ב)

התועלת השבעי להודיע כי התחלת דבר המרגלים היתה מישראל לא מהשם יתעלה אולי יחשוב חושב כי מפני שהיה גלוי לשם יתעלה מה ישיבו המרגלים שלח אותם למצא תואנה על אשר לא הביאום תנף לארץ אך בזולת זה גם כן לא היו באים שם אז ולזה ביאר בזה המקום כי מישראל היתה נסבה לשלח המרגלים. (רלב"ג דברים א, כב) \\\ שלח לך אנשים ויבאו ויבאו את ארץ כנען וגו' - יתבאר ממה שנזכר בפרשת אלה הדברים שישראל שאלו ממשלה לשלוח להם מרגלים, שנאמר: 'ותקרבון אלי פְּלִגְמָם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו' (דברים א, כב). ומלך משה בגבורה, ובאהו הציווי שישלח ראשי העם, והם נשיאי המטות, כי לשלמותם יתכן בהם יותר שלא יאמרו דבר יניאו בו לב העם... (רלב"ג במדבר יג, ב) \\\ ותקרבון אלי כלכם - אחר שהודיע שבין מצד ה' ובין מצד משה לא היה שום עיכוב והיה צריך שיכנסו אז תיכף לא", בא להודיע לדור אחרון שהם עצמם היו הגורמים מה שנועו ארבעים שנה במדבר והוא ע"י חטא המרגלים, ובאשר בספור שליחות המרגלים בפ' שלח לא נזכר כלל שאמרו נשלחה אנשים לפנינו כי שם כתוב שה' אמר למשה שלח לך אנשים ממשמע שהיה צווי ממת ה' ויפלא מאד איך צוה ה' ע"ז להיות להם לצור מכשול, בא להודיע כי לא הודיע כי יצא הדבר ולא ממשלה רק מאת העם [ושם לא הוצרך לכתוב זאת כי פרשת שלח נכתבה בעת המעשה וידוע כלם איך היה אבל עתה שמות דור המדבר והדור החדש הלא יטעו שהיה שלוח המרגלים מצוה מה' הוצרך להגיד איך היה] שאתם קרבתם אלי כלכם שמודיע ג"כ שלא היה קריבה הוגנת זקניהם בראשיהם רק קרבתם בערוביאי ומכ"ש בספרי, ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו, ובה באר שלא מאת ה' ומאת משה יצא הדבר הזה רק מאת העם, ושם"ש ה' שלח לך אנשים אינו צווי רק הרשאה למלאות רצון העם... (מלבי"ם דברים א, כב)

10... ויש כאן לשאול, אם כן משה עצמו חטא בעיניו, שנאמר ויטב בעיני הדבר (דברים א, כג). ולמה אמר להם בעיני הארץ "הטובה היא אם רעה" (פסוק יט) אחר שנאמר לו מתחלה שהיא טובה ורחבה... ועוד מה טעם למשה רבינו בשליחות הזאת, אם הארץ טובה והעם רפה הרי טוב, ואם רעה אי שעהם חזק, סבור הוא שיחזירם למצרים: (רמב"ם במדבר יג, ב)

11... אבל ישוב הענין בזה, כי ישראל אמרו כדרך כל הבאים להלחם בארץ נכריה ששולחים לפניהם אנשים לדעת הדרכים ומבוא הערים ובשובם ילכו התרים בראש הצבא להורות לפניהם הדרכים, כענין שנאמר (שופטים א, כד) הראנו נא את מבוא העיר, ושיתנו להם

עצה באיזו עיר ילחמו תחלה ומאיזה צד יהיה נוח לכבוש את הארץ, וכך אמרו בפירוש (דברים א, כב) וישיבו אותנו דבר את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים וגו', כלומר הערים אשר נבא אליהן תחילה ומשם נבא בכל הארץ. וזו עצה הגונה בכל כובשי ארצות, וכן עשה עוד משה עצמו שנאמר (להלן כא לב) וישלח משה לרגל את יעזר, וכן ביהושע בן נון (יהושע ב א) שנים אנשים מרגלים, ועל כן היה טוב בעיני משה. כי הכתוב לא יסמוך בכל מעשיו על הנס, אבל יצוה בנלחמים להחליץ ולהשמר ולא רוב, כאשר בא הכתוב במלחמת העי (שם ח ב) שהיתה על פי השם ובמקומות רבים. אז נמלך משה בשכינה, ונתן לו השם רשות ואמר לו שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען, וידעוהו ויגידו לכם ועל פיהם תתייעצו בעיני הכבושי: והנה משה אמר להם (פסוק ז) עלו זה בנגב, וטעמו עלו זה הדרך בנגב, שידעו את העם היושב בארץ הנגב מפאת הרוח הם בצורת שישגבו בהן ויצטרכו לבנות דיק וסוללות או שיבואו מצד אחר. ואמר עוד שידעו בארץ עצמה הטובה היא אם רעה, כי אם היא רעה יכבשו תחלה מן המקומות האחרים, כי הם היו תרים הר האמורי מצד חברון, כי גם יהושע לא כבש את כולם. וזה טעם ומה הארץ אשר הוא יושב בה (פסוק יט), על העם היושב בנגב: ויתכן כי משה בעבור שידע כי היא שמנה וטובה כמו שנאמר לו (שמות ג ח) אל ארץ טובה ורחבה וגו', בעבור כן אמר להם שיתנו לב לדעת כן, כדי שיגידו לעם ויחליפו כח לעלות בשם בשמחה, ולכן אמר להם והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ (פסוק כ), כדי שיראו שיהיה טובה בבחב, ומן היתכן כי אין מצרים רחוק מאד מחברון רק כמהלך שבעת ימים, וארץ כנען מגעת בתחומה קרוב למצרים, ואי אפשר שלא ידעו הדורים במצרים ענין ארץ כנען הטובה היא אם רעה. אבל כוונתו של משה לדעת את הדרך אשר יעלה בה ואת הערים אשר יכבשו תחלה כאשר פירשתי, ואמנם היו ישראל במצרים עבדים בעבודת פרך לא ידעו ולא יבינו, על כן רצה משה שיגידו להם כל עניני הארץ לשם - במעלותיה כי יודע היה בהם: (רמב"ם במדבר יג, ב) \\\ את הדרך אשר נעלה בה - אין דרך שאין בה עקמימות. ואת הערים אשר נבאו אליהן - לשון רבינו שלמה. וכן בספרי (ספרי דברים א, כב): אין לך דרך שאין בה עקמימות, אין לך דרך שאין בה כמנות, אין לך דרך שאין בה פרישות. ואת הערים אשר נבאו אליהן - לידע באי זה דרך אנו באים, ולמה עומד אנו כנס בארץ שנכבש אותן הערים תחלה. והוא מה שפירשתי בסדר שלח לך (רמב"ם במדבר יג, ב), שלא בקשו ישראל מרגלים אלא להורות להם הדרך. (רמב"ם דברים א, כב).

12... והנראה אלי לפי פשט הכתוב, כי לא הזכיר השם למשה שאלתם ששאלו לשלח מרגלים ולא הסמנת משה עומד, שאלו היה כן היה הכתוב מספר בכאן ויקרבו בני ישראל אל משה ויאמרו נשלחה אנשים לפנינו וגו' ויטב הדבר בעיני משה, ואח"כ היה כותב וידבר ה' אל משה לאמר שלח לך אנשים כאשר דברו אליך איש אחד וגו'. אבל היה הענין כך, ששאלו ישראל השליחות ויטב הדבר בעיני משה, ואחר כך בא הדבור אל משה כשאר הדברות ואמר לו סתם "ולחך אנשים", וזה טעם ויתורו את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל, כי הוא מדבר בעיניו חדש זה סופר בו כלל. והיה כל זה, כי ה' חפץ למען צדקו שתהיה השליחות במצותו ושתהיה בכל שבטיהם ובגדוליהם, למען ינצלו: (רמב"ם במדבר יג, ב)

undertaking depends heavily on its secrecy and the discreteness of its members which were all absent in this case.

In Sefer Shoftim, the tribe of Dan is looking for an alternative location for some of their members to take up residence other than that which was allocated to them in the division of the land.¹³ This is likely a result of Dan's assigned area being either difficult to conquer or maintain its security because it was on the coastal plains (שפלה) that stretched from Beit Shemesh to Yafo.¹⁴ The tribe of Efrayim, who is adjacent to the eastern flank of Dan, complains of their inability to live securely in the low lying areas because of the iron chariots of the Canaanites which wreaked havoc on anyone not in a mountainous region.¹⁵ In the high places, the chariots were rendered unusable which eliminated this significant military advantage possessed by the Canaanites. Therefore, in Sefer Shoftim it relates that the people of Dan send out a mission to find themselves an appropriate place to resettle. "The children of Dan sent out five of their military clan members from Tzora and Eshta'ol to spy out the land (ולחקרה) and explore it (לרגל את הארץ) 'Go,' they told them, 'and explore the land (חקרו את-) (הארץ)...'"¹⁶ There are two verbs used to describe their charge and therefore, in all likelihood, there are two assignments that they are undertaking. In addition, from the description of their discovery and their report upon returning, one can intuit that they were addressing two fundamental questions. "The five men set out and arrived at La'ish. They observed the people in it dwelling carefree, after the manner of the Tzidonim, tranquil and secure. There was no one in the land to molest them and no hereditary ruler possessing authority. Moreover, they were distant from the Tzidonim and had no dealings with anyone."¹⁷ Once they returned, they encourage their fellow brethren not to tarry and

quickly join them in their securing of this easy to conquer oasis "...for we have seen the land and it is really good...When you come, you will come to an unsuspecting people and a land that is spacious; for God has delivered it into your hand; and nothing on earth is lacking there."¹⁸ "...They proceeded to La'ish, a people tranquil and unsuspecting, and they put them to the sword and burned down the city. There was no one to come to their rescue, for it was distant from Tzidon and they had no dealings with anyone...They rebuilt the town and settled there. And they named the town Dan, after their ancestor Dan..."¹⁹

It is important to first note the nature of those chosen for this mission. They were military personnel and they were a small group of five befitting an intelligence gathering and security assessment expedition. Moreover, upon their return, they relay two fundamental pieces of information to their senders about the location they recommend for the clan's resettlement. They render an opinion about the quality of life of those residing in and the benefits of the location they had chosen and they also give a military evaluation of the ease by which it could be conquered without reprisal. Connecting this back to their original charge, they were asked to spy out the land (לרגל את הארץ) which likely relates to their military appraisal of the possibility of undertaking such a move and to explore the land (חקרו את הארץ) which seems to be asking for their judgment regarding the benefits of such a relocation.²⁰

The verb "to spy (לרגל)" only appears twenty-five times in Tanach, of which nine instances are found in the Torah. Seven of those occurrences are with regards to Yosef's accusation that his brothers are spies when they descend to Egypt to purchase provisions. He levels charges against them that "you are spies and you have come to expose the

¹³ בַּיָּמִים הָהֵם אֵין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל וּבַיָּמִים הָהֵם שָׁכַט הַדָּיָן מִבְּקִשְׁלוֹ נִחְלָה לְשִׁבְתָּ כִּי לֹא נָפְלָה לוֹ עַד־הַיּוֹם הַהוּא בְּתוֹךְ־שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל בְּנִחְלָה: (שופטים יח,א)
¹⁴ לְמַטֵּה בְנֵי־דָן לְמַשְׁפַּחְתָּם יָצָא הַגֹּרֵל הַשְּׂבִיעִי: וַיְהִי גְבוּל נַחֲלָתָם צָרְעָה וְאֶשְׁתָּאֵל וְעִיר שָׁמֶשׁ: וְשַׁעֲלֵבָיו וְאֵילָוִן וַיְחַלּוּ: וְאֵילָוִן וַתִּמְנַתָּה וְעִקְרוֹן: וְאֶלְתָּקָה וְגִבְתָּוֶן וּבַעֲלָת: וַיְהִי וּבְנֵי־בְרַק וְגִתְרָמוֹן: וַיְמִי הַיִּרְקוֹן וְהַרְקוֹן עִם־הַגְּבוּל מִוֶּלַד יָפוֹ: וַיָּצֵא גְבוּל־בְּנֵי־דָן מֵהֶם וַיַּעֲלוּ בְנֵי־דָן וַיִּלְחְמוּ עִם־לָשָׁם וַיִּלְכְּדוּ אוֹתָהּ: וַיָּבֹאוּ אוֹתָהּ לְפִי־חָרֶב וַיִּרְשׁוּ אוֹתָהּ וַיֵּשְׁבוּ בָּהּ וַיִּקְרְאוּ לָלָשָׁם דָּן כְּשֵׁם דָּן אֲבִיהֶם: זֹאת נַחֲלַת מַטֵּה בְנֵי־דָן לְמַשְׁפַּחְתָּם הַעֲרִים הָאֵלֶּה וְהַצָּרְהוֹן: (יהושע יט,מ-מ)
¹⁵ וַיְדַבְּרוּ בְנֵי יוֹסֵף אֶת־יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר מִדְּעִי נִתְּתָה לִי נַחֲלָה גֹרֵל אֶחָד וְנִחְבַּל אֶחָד וְאֵין עִם־רֵב עַד אֲשֶׁר־עַד־כֹּה בְּרַכְנֵי יִקְוָה: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיִם יְהוֹשֻׁעַ אִם־עַבְדְּכֶם אֶתְּהַ עֲלָה לָךְ הַיְעָרָה וּבְרֵאתָ לָךְ שֵׁם בְּאַרְץ הַפְּרָזָה: וְהַרְפָּאִים כִּי־אֵין לָךְ הַר־אֶפְרַיִם: וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יוֹסֵף לֹא־יִמְצָא לָנוּ הַהָר וְרִכָּב בְּרָזֶל בְּכָל־הַכְּנָעַנִי הַיֹּשֵׁב בְּאַרְץ־הַעֲמֻקָּה לְאֲשֶׁר בְּבֵית־שָׁאֵן וּבְנֹתֵיהָ וּלְאֲשֶׁר בְּעַמְקֵי זַרְעָאֵל: וַיֹּאמְרוּ יְהוֹשֻׁעַ אֶל־בְּנֵי יוֹסֵף לֹאֲפָרַיִם וְלִמְנַשֶּׁה לֵאמֹר עִם־רֵב אֶתְּה וְכֹחַ גְּדוֹל לָךְ לֹא־יִהְיֶה לָךְ גֹּרֵל אֶחָד: כִּי הָרַחֵם לָךְ כִּי־יַעַר הוּא וּבְרֵאתוֹ וַתִּהְיֶה לָךְ תִּצְאָתוֹ כִּי־תִרְשֵׁי אֶת־הַכְּנָעַנִי כִּי־רִכָּב בְּרָזֶל לוֹ כִּי חָזַק הוּא: (יהושע יז,יח-יט)
¹⁶ וַיִּשְׁלַחוּ בְנֵי־דָן מִמַּשְׁפַּחְתָּם חֲמִשָּׁה אַנְשִׁים מִקְּצוֹתֵם אַנְשִׁים בְּנֵי־חֵיל מְצָרְעָה וּמֵאֶשְׁתָּאֵל לְרַגֵּל אֶת־הָאָרֶץ וְלַחְקֹרָהּ וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם לָנוּ חֻקְרוּ אֶת־הָאָרֶץ וַיָּבֹאוּ הַרְפָּאִים עַד־בֵּית מִיכָה וַיְלִינוּ שָׁם: (שופטים יח,ב)
¹⁷ וַיֹּאמְרוּ לָהֶם הַכֹּהֵן לָנוּ לְשָׁלוֹם נָכַח יִקְוָה דַּרְכְּכֶם אֲשֶׁר תִּלְכוּ־בָּהּ: וַיִּלְכוּ חֲמִשָּׁת הָאֲנָשִׁים וַיָּבֹאוּ לַיִּשָּׁה לַיִּרְאֵי וַיִּרְאוּ אֶת־הָעַם אֲשֶׁר־בְּקִרְבָּהּ וַיִּשְׁבְּתוּ לְבָטַח כְּמִשְׁפַּט צְדִיקִים שְׂקִטוֹ וּבָטַח וְאֵין־מִקְלָיִם דָּבָר בְּאַרְץ יִרְשָׁה עֲצָר וְרַחֲקִים הֵמָּה מִצְדֵי־וַיָּבֹאוּ אֵין־לָהֶם עִם־אֲדָם: (שופטים יח,ז-ח)
¹⁸ וַיָּבֹאוּ אֶל־אֲחֵיהֶם צָרְעָה וְאֶשְׁתָּאֵל וַיֹּאמְרוּ לָהֶם אֲחֵיהֶם מֵה אֲתָם: וַיֹּאמְרוּ קוּמָה וְנִעְלָה עִלָּיִם כִּי רֵאִינוּ אֶת־הָאָרֶץ וְהֵיא טוֹבָה מְאֹד וְאֲתָם מַחֲשִׂים אֶל־תַּעֲצוּלוֹ לָלֶכֶת לְבָא לְרִשְׁתָּ אֶת־הָאָרֶץ: כְּבָאֲלֵם תִּבְאֹו אֶל־עַם בָּטַח וְהָאָרֶץ רַחֲבַת יָדַיִם כִּי־יִנְתַּנְּהָ אֲלֵיכֶם בְּיָדְכֶם מִקּוֹם אֲשֶׁר אֵין־שָׁם מַחֲסוֹר כָּל־דָּבָר אֲשֶׁר בְּאַרְץ: (שופטים יח,י-יב)

¹⁹ וְהֵמָּה לָקְחוּ אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה מִיכָה וְאֶת־הַכֹּהֵן אֲשֶׁר הִיֵּלֵל וַיָּבֹאוּ עַל־לִישׁ עַל־עַם שְׂקִט וּבָטַח וַיָּבֹאוּ אוֹתָם לְפִי־חָרֶב וְאֶת־הַעִיר שָׂרְפוּ בְּאֵשׁ: וְאֵין מִצִּיל כִּי רַחֲמֵה־הָיָה מִצְדוֹן וַיְדַבֵּר אֵין־לָהֶם עִם־אֲדָם וְהָיָה בְּעַמְקֵי אֲשֶׁר לְבֵית־רַחֲבֹב וַיָּבִנוּ אֶת־הַעִיר וַיֵּשְׁבוּ בָּהּ: וַיִּקְרְאוּ שֵׁם־הַעִיר דָּן כְּשֵׁם דָּן אֲבִיהֶם אֲשֶׁר יוֹלַד לְיִשְׂרָאֵל וְאוֹלָם לִישׁ שֵׁם־הַעִיר לְרֵאשֻׁנָּה: (שופטים יח,כז-כט)
²⁰ וַיִּשְׁלַחוּ בְנֵי דָן מִמַּשְׁפַּחְתָּם. מְבוֹאֵר אֲצִיל בְּפִי הַתּוֹרָה (פ' מקץ ופ' שלח) שִׁישׁ שְׁנֵי מִינֵי מְרַגְלִים, הַהוֹלֵכִים בְּתַחֲלָה לְרֹאוֹת אִם טוֹבָה הָאָרֶץ אוֹ לֹא, לְמַעַן דַּעַת אִם רָאוּ שִׁילְחוֹם עֲלֵיוֹ, וְהֵם הַנִּקְרָאִים בְּעַצְמָם בְּשֵׁם תְּרִים, כִּי הֵתֵר מַחְפָּשׁ אֵת הַטּוֹב. ב] אַחַר שֶׁהִסְכִּימוּ לְלַחֵם בְּאַרְץ שׁוֹלְחִים מְרַגְלִים לְרֹאוֹת אֵת הָרַע הָאָרֶץ מֵאִיזָה צַד קֵל לְכַבְשָׁה, וְאֵלֶּה מְרַגְלִים, כִּי הַמְּרַגֵּל מַחְפָּשׁ אֵת הָרַע וְהַחֲסוֹר. וַיֵּשׁ הַבְּדֵל בִּינֵיהֶם, שֶׁבְתַחֲלָה כִשְׁשׁוֹלְחִים תְּרִים, וַיִּשְׁלַחוּ א' מִכָּל שִׁבְט אוֹ מִכָּל מַשְׁפָּחָה, כִּי כֵן יִסְמְכוּ שִׁבְט זֶה עַל שְׁלּוּחִים שֶׁל שִׁבְט אַחֵר, כִּי יֵשׁ אַרְץ שְׁטוּבָה לְפָנֵי שִׁבְט זֶה וְרַעָה לְשִׁבְט אַחֵר, כִּי בְנֵי רֵאוּבֵן בְּקִשְׁו אַרְץ מְקִנָּה, וּבְנֵי זְבוּלוֹן בְּקִשְׁו חוֹף אֲנִיוֹת וְכּוּדוּמָה. ב] שֶׁאֵז שִׁלְחוּ אֵת נְשִׁיאֵיהֶם וּגְדוּלֵיהֶם שְׁעִלֵיהֶם יִסְמְכוּ לָבֶם, שִׁיּוּדֵעִים צָרִי הַעַם וּמִגְמָתָם. לֹא כֵן כִּשְׁשׁוֹלְחִים מְרַגְלִים, שׁוֹלְחִים אִישׁ אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם וְאִף הַפְּחוּתִים שְׁבַעֲם, אַחַר שֶׁהֵם אֵין עֵינֵיהֶם רַק לְרֹאוֹת מִקּוֹם שֶׁקֵּל לְכַבֵּשׁ אֶת הָאָרֶץ שָׁמָּה. וַיֵּשׁ עוֹד הַבְּדֵל אַחֵר שֶׁאֵין מְרַגְלִים בּוֹחֲרִים אֲנָשִׁי חֵיל וְגוֹבּוּרִים, כִּי הֵם הוֹלֵכִים לְרַגֵּל מִקּוֹם הַמְּבַצְרִים וְהַגְּדוּדִים שֶׁבְקֵל יִכִּירוּ בָּם שֶׁהֵם מְרַגְלִים, וְצָרִיךְ שִׁיְהִיוּ גְבוּרִים לְהַצִּיל נַפְשָׁם, וְגַם שִׁיּוּדֵעוּ טַכְסִיטֵי מַלְחָמָה שְׁעִ"ז יִבְטוּ אִם יִלְחָמוּ מֵאִיזָה מִקּוֹם, לֹא כֵן הַתְּרִים הוֹלֵכִים כְּסוֹחֲרִים בְּאֲמַצֵּה הַמְּדִינָה וְאִינֵם בְּמִקּוֹם סְכָנָה א"צ שִׁיְהִיוּ אֲנָשִׁי חֵיל. אוֹלָם פֶּה שְׁלַחוּ שְׁלּוּחֵיהֶם לְשֵׁן הָעֵינַיִם, א] לְתוֹר אִם טוֹבָה הָאָרֶץ. ב] לְרַגֵּל מִקּוֹם הַקֵּל לְכַבּוֹשׁ. וְלִכְן מִצַּד שְׁלַחוּ לְחַקֹּר אֵת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הִיא אִם רַע, שְׁלַחוּ מִמַּשְׁפַּחְתָּם חֲמִשָּׁה אֲנָשִׁים, ר"ל א' מִכָּל מַשְׁפָּחָה, וְגַם שְׁלַחוּ מִקְּצוֹתָם, ר"ל הַקְּצִינִים וְהַנְּשִׂאִים שֶׁבָּהֶם. וּמִצַּד שְׁלַחוּ לְרַגֵּל ג"כ, בְּחָרוּ שִׁיְהִיהוּ אֲנָשִׁים בְּנֵי חֵיל. וּמְפָרֵשׁ שֶׁהֵם מְפָנִי שְׁשִׁלְחוּם לְב' עֵינַיִם, א] לְרַגֵּל אֵת הָאָרֶץ, ב] וְלַחְקֹרָהּ שֶׁהֵם לְתוֹר הַטּוֹבָה הִיא אִם רַע. וּבִכ"ז אַחֵר שֶׁהִיא זֶה הַשְּׁלִיחוֹת אֲמָרוּ לָהֶם לָנוּ חֻקְרוּ אֵת הָאָרֶץ, הִיא עֵיקַר הַצּוּוֹ עַל הַחֻקְרָה שֶׁהוּא לְרֹאוֹת הַטּוֹבָה הִיא אִם רַע, כִּי הַיְהוּאֵל הוּא אַחֲרֵי הַחֻקְרָה: (מְלִב"ם שׁוֹפְטִים יח,ב וְגַם בְּמַדְבַּר יג,ב)

nakedness of the land (מַרְגְּלִים אַתֶּם לְרֹאזֹת אֶת-עֲרֹנֹת) (הַאֲרֶץ בְּאֵתָם).” In other words, you have come to discover the weaknesses and vulnerabilities of the city. Seven of those instances are found in Sefer Yehoshua with six of them relating to the conquest of Yericho and Ai.²¹ In both of those instances, the mission of the spies is to provide military guidance to Yehoshua for his planned attacks. “Yehoshua bin Nun secretly sent two spies (שְׁנַיִם-אֲנָשִׁים מַרְגְּלִים) (חֲרַשׁ) from Shittim, saying, ‘Go, reconnoiter the region of Yericho’...”²² Once again note the small number of people engaged for the mission as well as the veil of secrecy under which it was carried out. When the King of Yericho gets wind of their presence, he demands that Rachav turn them over to the authorities because they have come “to uncover the land (לְחַפֵּר אֶת-הָאָרֶץ).”²³ The verb “to dig (חפר)” means to uncover or discover that which is hidden.²⁴ While, as the Malbim points out, the verb is inherently neutral²⁵ and can be used in a positive sense as well (i.e. to dig a well to uncover water), nevertheless, it would seem in context here, it clearly has negative connotations and it is very similar to Yosef’s charge against his brothers that they have come to expose the nakedness of the land. This is reinforced by the Gemara in Sota which associates the verb “to dig (חפר)” with the word “to shame (חפר).”²⁶

With all of this in mind, if one reexamines the story found in Parshat Shlach, shockingly, neither the verb “to spy (לְרַגֵּל)” nor the verb “to dig (חפר)” is ever mentioned in the Parsha. This would obviously lead one to believe that the mission described is something completely different from spying or of military importance. Here one encounters a completely new verb to describe the mission and the charge to the agents. God instructs Moshe to “send individuals VaYaturu (וַיִּתְּרוּ) the land of Cana’an...”²⁷ That same verb is used repeatedly throughout the narrative to describe the purpose of the expedition. Once again here the verb (תור) only appears in Tanach twenty-three times, fifteen times in the Torah, and thirteen of those instances are in

Parshat Shlach. Of those thirteen, twelve of them are in reference to the scouts and one is in the context of the Parsha of Tzitzit. The other two times it is mentioned in the Torah (Behalotcha and Devarim) it is used to describe the Aron’s movement ahead of the camp. Earlier in Sefer Bamidbar, when describing the first journey of the encampment from Har Sinai, the Torah describes that “...the Aron of God (representing God) traveled in front of them, a distance of three days’ journey, to seek out (לְתוֹר) a resting place for them.”²⁸ The verb Tor (תור) throughout Tanach means to “search, find or survey” and that is how it is utilized three times in Kohelet to describe Shlomo’s search for meaning in life.²⁹ It is also used to portray all the itinerant merchants that flock to Shlomo’s kingdom to peddle their wares.³⁰ The verbs usage is generally positive and it therefore indicates being in search of that which is good or constructive. A great example of this is found in Yechezkel where God tells the people, “that same day I swore to them to take them out of the land of Egypt into a land flowing with milk and honey, a land which I had sought out for them (אֲשֶׁר-תָּרַתִּי לָהֶם), the fairest of all lands.”³¹

Given that Latur (לְתוֹר) is the only verb employed in Parshat Shlach to describe the mission that God commands Moshe to undertake, it stands to reason that the purpose was not of a military or strategic nature which would have seen the words L’Ragel (לְרַגֵּל) or Lachpor (לְחַפֵּר) utilized instead. Applying the definitions of Tor (תור) found above, it would imply that the delegation was in search of or surveying something which is borne out by the tone of Moshe’s questions. “When Moshe sent them to scout the land of Canaan, he said to them, ‘Go up there into the Negev and on into the hill country, and see what kind of country it is. Are the people who dwell in it strong or weak, few or many? Is the country in which they dwell good or bad? Are the towns they live in open or fortified? Is the soil rich or poor? Is it wooded or not? And take pains to bring back some of the fruit of the land...”³² God knew the answer to all these questions, but He

²¹ ולשניים האנשים המרגלים את הארץ אמר יהושע באו בית האשה הזונה והוציאו משם את האשה ואת כל-אשר לה כאשר נשבעתם לה: ויבאו הנערים המרגלים ויצייאו את רחב ואת אביה ואת אמה ואת אחיה ואת כל-אשר לה ואת כל-משפחותיה הוציאו ויצייאו מחוץ למחנה ישראל: והעיר שרפו באש וכל-אשר-בה רקו הקספ והדקב וכלי הנהלשת והברזל נתנו אוצר בית-יקוק: ואת-רחב הזונה ואת בית אביה ואת כל-אשר לה התייה: והושע ונחשב בקרב ישראל עד היום הנה כי החביאה את המלאים אשר שלח יהושע לרגל את-יריחו: (יהושע ו, כב-כה) וישלח יהושע אנשים מיריחו העי אשר עם-בית און מקדם לבית-אל ויאמר אליהם לאמר עלו ורגלו את-הארץ ויעלו האנשים וירגלו את-העי: (יהושע ז, ב)

²² וישלח יהושע בן-נון מן-השטים שנים-אנשים מרגלים חרש לאמר לנו ראו את-הארץ ואת-יריחו וילכו ויבאו בית-אשה זונה ושמה רחב וישכבו-שמה: (יהושע ב, א)

²³ ויאמר למלך: יריחו לאמר הנה אנשים באו הנה הלילה מבני ישראל לחפר את-הארץ: וישלח מלך: יריחו אל-רחב לאמר הוציאי האנשים הבאים אליך אשר-באו לביתך כי לחפר את-כל-הארץ באו: (יהושע ב, ב-ג)

²⁴ ויחפרו – כמו: לחפור את כל הארץ (יהושע ב, ג), כי החופר יחפש מה שיש בסתר. (אבן עזרא דברים א, כב)

²⁵ ...וישראל שאלתם אמרו ויחפרו לנו את הארץ לא אמרו לא לשון ויתור ולא לשון וירגלו רק לשון ויחפרו, שהוא לשון מסופק שהחופר הוא הדורש לדעת מטמוניות הארץ, ויפול בין על החופר לדעת טוב הארץ עצמה ורעתה כעין התר, ובין החופר לדעת מאיזה מקום קל לכבשה ואם יש שם גבורים וערים בצורות כעין המרגל... (מלב"ם דברים א, כב)

²⁶ ויחפרו לנו את הארץ - אמר ר' חייא בר אבא: מרגלים לא נתכונו אלא לבושתה של ארץ ישראל, כתיב הכא: ויחפרו לנו את הארץ, וכתב התם: וחפרה הלבנה ובושה החמה וגו' (סוטה לד)

²⁷ שלח-לך אנשים ויתרו את-ארץ כנען אשר-אני נתן לבני ישראל איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו כל נשיא בהם: (במדבר יג, ב) ואלה שמות האנשים אשר-שלח משה לתור את-הארץ: ויקרא משה להושע בן-נון: (במדבר יג, טז) ויעלו ויתרו את-הארץ ממדבר-צן עד-רחב לבא חמת: (במדבר יג, כא) וישבו מתור הארץ מקץ ארבעים יום: (במדבר יג, כה)

²⁸ ויסעו מהר יקוק דרך שלשת ימים וצאוון ברית-יקוק נסע לפניכם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה: (במדבר יג, ג) ואלה הפנינים בדרך לתור להם מקום להתיקם באשו לילה לראיתכם בדרך אשר תלכו-בה ובענן יומם: (דברים א, לג)

²⁹ ונתתי את-לבי לדרוש ולתור בחכמה על כל-אשר נעשה תחת השמים הואו ענין רע נתן אלקים לבני האדם לענות בו: (קהלת א, יג) ותרתי בלבי למשוך בין את-בשרי ולפי נהג בחכמה ולאחז בסכלות עד אשר-אראה אי-זה טוב לבני האדם אשר יעשו תחת השמים מספר ימי חייהם: (קהלת ב, ג) וסבותי אני ולבי לדעת ולתור ובעש חכמה וחסבון ולדעת רשע לטל והסכלות הזלזול: (קהלת ז, כה)

³⁰ לבד מאנשי התרים וממסחר הרכלים וכל-מלכי הערב ופחות הארץ: (מלכים א, יטו וגם דברי הימים ב ט"ד)

³¹ ביום ההוא נשאתי ידי להם להוציאם מארץ מצרים אל-ארץ אשר-תרתִי להם זבת חלב ודבש עבִי היא לכל-הארצות: (יחזקאל כ, ו)

wanted to entice the people with the excitement of the amazing land that He had hand-picked for His beloved nation.³¹ The best way to do that was by sending a group of individuals to traverse the land, bring back its fruit and tell of the goodness they would witness; God asked them to be "tourists," not to opine on the feasibility of conquering the land. That would also help explain why a large delegation was sent and it was done publicly with great fanfare. This was an exciting event; the precursor to reaching their long-awaited and promised destination. In addition, one could now understand the need for a representative from each tribe and why those chosen were leaders, individuals of stature. The members' report would carry more weight if it represented the entire cross-section of the population and it was performed by already trusted authorities.

In Moshe's retelling of the story in Parshat Devarim, Moshe describes the people's demand to "...let us send agents ahead to reconnoiter the land (וַיַּחְפְּרוּ-) (לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ) for us and bring back word on the route we shall follow and the cities upon which we shall come."³² Moshe then chronicles the carrying out of the mission, "They turned and headed up to the hill country, and came to the wadi of Eshkol, and spied it out (וַיִּרְגְּלוּ אֹתָהּ)."³³ The terminology used here parallels that which is found in Sefer Yehoshua with regards to Yericho (לרגל ולחפור). In other words, the stated purpose of the mission here is clearly military and strategic and that can be observed through the questions that the people would like answered "...bring back word on the route we shall follow and the cities upon which we shall come."³² How does one square that with the parallel, but contrasting narrative found in Parshat Shlach?

The Ramban suggests that the people asked for a scouting mission, an expeditionary force, to see the best way to enter and conquer the land, but God wanted a more balanced delegation – one that sought the best way to enter, but also would take note of the goodness of the land.³⁴ Parshat Shlach

tells the story as it actually played out, the way God dictated. Moshe in Devarim points out to the people that in the end they sinned with regards to something that they themselves had initially requested; or from the perspective of Chazal, the mere fact that they had requested such a mission was problematic since it reflected a lack of confidence in God.

Along similar lines, the Malbim explains that in Devarim the people were requesting a spy mission in order to prepare strategically for their upcoming military campaign.³⁵ They believed that they had to undertake normal war preparations since they could not and should not rely on miraculous divine intervention. Moshe acquiesced to that sentiment. God, though, had other plans; the conquest would be miraculous since from a pure military sense Bnei Yisrael were outclassed and would be soundly defeated. Therefore, there was no need to send spies and pretend that they were a military force to reckon with, rather they should just realize from the outset that their only hope of victory was with divine assistance. On the other hand, given the people's lingering doubts with regards to the goodness of the land that God had promised to Bnei Yisrael, there was room for a mission to shore up the people's morale and convince them that Eretz Canaan was really a land flowing with milk and honey. Therefore, God proposes the mission found in Parshat Shlach that was intended to report on all the goodness that the land possessed.

It is also possible to suggest, similar to the Ri Ibn Kaspi, that both stories should be melded together. Though, instead of seeing them as linear events where the people's request preceded God's command or was supplanted by God's proposal, one could view them as simultaneous recordings of the same incident just from different perspectives. In this way, one could preserve the uniqueness of each narrative without there inherently being a contradiction between them. God's command to Moshe is unequivocal. The mission is Latur (לְתוֹר), to scout out the land, and return with a report about

³² וַתִּקְרְבוּ אֵלַי כָּל־כֶּלֶם וַתֹּאמְרוּ נִשְׁלַחְהָ אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ וַיַּחְפְּרוּ-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ וַיָּשִׁבוּ אֵתְנֹנוּ דְבַר אֶת-הַדְרֹךְ אֲשֶׁר נִעְלַמְהָ וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר נָבֵא אֱלֹהֵינוּ: (דברים א, כב) וַיִּפְנֹו וַיַּעֲלוּ הָהָרָה וַיָּבִאוּ עֵד-נִחַל אֲשֶׁקָל וַיִּרְגְּלוּ אֹתָהּ: (דברים א, כד) וכן נראה עוד שהם שאלו ממש נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ (דברים א, כב), והוא חפוש בדרכים ובענין הכבוש מלשון חפר אוכל (איוב לט כט), וזה טעם "לפנינו" שילכו הם אחריהם על דרכם, כלשון וארון ברית ה' נוסע לפנים (לעיל י ג). אבל השם צוה "ויתורו את ארץ כנען", והוא כטעם ברירה כבאים לקנות דבר, מלשון לבד מאנשי התרים והסוחרים (דה"ב ט יד), וכן אל הארץ אשר תרתי להם (יחזקאל כ ו), וכן לתור להם מנוחה (לעיל י ג), ועל כן צוה אותן משה לפרוט הטובה היא אם רעה וגו' השמנה היא אם רזה וגו', והכל לשמחם כי צבי היא לכל הארצות, ויעלו בה בחפץ גדול. והנה נאמר כאן הענין בסתם כי כן היה, אבל במשנה תורה הזכיר להם משה כל הדברים מתחילתן, להגיד להם פשעם כי חטאו במה שבקשו ושאלו הם עצמם: (רמב"ם במדבר ג, ב)

³⁵ ...והנה מבואר במשנה תורה (דברים א') כאשר אמר להם משה ראה נתן ה' אלקיך לפניך את הארץ עלה רש ותקרבון אלי כלכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ וישיבו אותנו דבר את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים אשר נבוא אליהן, שמזה מבואר שהיה דעתם לשלוח מרגלים לראות את ערות הארץ מהיכן קל לכבשה, לא תרים לראות הטובה היא אם רעה, כי כאשר אמר להם עלה רש חשבו שיכבשוהו ע"י כבוש ותכסיס מלחמה ובה צריך לשלוח מרגלים לראות מקומות שאינם מבוצרים

ושקל לכבוש משם, ובעיני משה הוטב הדבר באשר חשב ג"כ שיהיה הכבוש בדרך הטבע כי לא ירבה ה' נסים בחננו, אבל ה' גלה לו שא"צ לשלוח מרגלים על דרך זה, כי לא יכבוש בדרך הטבע שדרך הטבע עז העם היושב בארץ וא"א לכבשם, רק שיהיה הכבוש נסי' ע"י ה' וכמ"ש להם אח"כ אתה עובר את הירדן לבוא לרשת גוים גדולים ועצומים ממך ערים גדולות ובצורות בשמים עם גדול ורם בני ענקים וכו', ר"ל ומכל זה תדע שא"א לכבשם בדרך מלחמה טבעית, רק וידעת היום כי ה' אלקיך הוא העובר לפניך אש אוכלה הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך, ולפ"ז א"צ לשלוח מרגלים לראות את ערות הארץ כי אין מעצור לה' להושיע בכל מקום שיכנסו שמה, רק באשר ידע ה' שישאל בלתי מאמינים בלבם שהיא ארץ זבת חלב ודבש וכמ"ש וימאסו בארץ חמדה לא האמינו לדברו, וע"ז התיר למשה לשלוח תרים לראות את טובת הארץ, לא מרגלים לראות את ערותה, וע"ז שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען, שהתיר הוא המבקש לראות טיב הארץ לא חסרונותיה, ובאר הטעם כי אשר אני נותן לפני ישראל, שהכבוש יהיה על ידי בדרך נס לא בדרך מלחמה וא"כ א"צ מרגלים רק תרים, ואחר השליחות יהיה לתור את הארץ הטובה היא אם רעה, א"כ צריך שכל שבט ישלח תר מיוחד מצדו לראות אם טובה היא לפני בני שבטו וע"ז א"א איש אחד איש אחד למטה אבותיו ושלחו, וכן צריך שהשליח יהיה איש גדול במעלה שבני שבטו יסמוכו עליו וע"ז א"א כל נשיא בהם ר"ל כל אחד מהם יהיה נשיא ונכבד שבשבטו, וגם אמר תשלחו בל"ר כי השליחות לראות טיב הארץ הוא נוגע לכלם לא לשר הצבא, והגם שמשה שלחם היה השליחות לצורך הכלל: (מלבי"ם במדבר יג, ב)

the quality and uniqueness of the land, its occupants and the life of its inhabitants. It is a fact finding mission (לְתוֹר אֶת־הָאָרֶץ) and that is why God commands Moshe to send an official from each tribe to represent and investigate its interests. They were leaders, people of stature, whose report would carry weight with that tribe's constituents. The people, on the other hand, either misunderstood Moshe's guidance since some of the questions had a military or strategic tinge to them or because they were skeptical of God's promises or capabilities. It could be a mix of both of these reasons or it is possible that one caused or precipitated the other (i.e. their doubts predisposed them to misunderstand or their misunderstanding caused them doubt). Therefore, the people were looking for a military assessment of the situation they were about to enter. It is clear from the verbiage and questions posed in Devarim that the people were looking for strategic intelligence: "Let us send agents ahead to reconnoiter the land for us (וַיַּחְפְּרוּ־לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ) and bring back word on the route we shall follow and the cities upon which we shall come (אֶת־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר) (נַעֲלֶה־בָּהּ וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר נִבְּא אֵלֵינוּ)."5 The same delegates were charged with two competing missions and simultaneously serving two masters: the will of God through Moshe for a survey of the land and its qualities and the people's demand for an intelligence account.

For the people, the scouts report and their conclusion that it was a suicide mission to attempt to conquer Eretz Canaan was exactly the information they were seeking. It clearly answered their question and reinforced their fears and doubts. Therefore, the refusal to enter the land was the will of the people, precipitated by the responses to their queries, and the blame laid directly with them (וְלֹא) (אֲבִיתֶם לַעֲלֹת).36 While the ten mission delegates in Parshat Shlach try to be loyal to Moshe and answer all of the questions he posed, they still succumb to the pressure of the people and attempt to straddle the fence and respond to the people's interests by providing their assessment of what they had seen. In Moshe's eyes, in Parshat Shlach, the failure is squarely with the delegation's break from their contemplated assignment. Their pandering to the people completely undermined the original intent and value of the mission and its message about the goodness of the land. The expedition's delegates are therefore seen as the main culprits of the people's refusal to enter the land since with their additional reporting they unleash an irrecoverable negative downward spiral effect on the people.

The final instance of the verb "to spy (לְרַגֵּל)" found in Sefer Yehoshua relates to Calev's recounting of his role in the ill-fated mission sent by Moshe. There, he describes, "I was forty years old when Moshe, the servant of God, sent me from Kadesh-barnea to spy out the land (לְרַגֵּל אֶת־הָאָרֶץ), and I brought him back a report that was in my heart. While my companions who went up with me caused the heart of the people to melt, nevertheless, I was loyal to God, my Lord."³⁷ Interestingly, Calev describes the mission that Moshe sent him on as a spying expedition. He acknowledges the people's intent for the delegation as a strategic military assessment and conflates that with Moshe's intended "tourist" mission. In that way, he captures the perspective of the members of the delegation that accompanied him, but then declares that he alone was able to provide an independent report and differentiate himself from the others. The capitulation of the other members to the people's demands weakened their determination and ability to remain independent and report objectively.³⁸

Only Yehoshua and Calev are able to successfully remain steadfast in their resolve to only carry out the God mandated mission without being influenced by the people's interests. That faithfulness allows them to break free of the compelling need of the other ten to provide a personal assessment of the situation, and they therefore are capable of remaining loyal to God. Their ability to avoid any military perspective allowed them to be objective emissaries and advocates, as God had envisioned, to promote the benefits and greatness of the land promised by God to Bnei Yisrael (טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד... אֲרָץ אֲשֶׁר־הוּא) (זָבַת חֵלֶב וְדִבְשׁ). More importantly, their independence granted them the capacity to clearly see God's intent with regards to the purpose of their mission and their expected duties. Their maintaining of a limited role allowed them to arrive at the inescapable conclusion, which they convey to the people – since intelligence gathering was not a part of the God mandated mission then God must have desired to implicitly convey that the military issues were not on the table or subject to debate. In that case, the only plausible remaining possibility is that He would certainly and unequivocally lead them successfully in the conquest of the land (אִם־חִפְץ בְּנֹו) יִקְוֶה וְהִבִּיא אֶתְנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת וְנִתְּנָה לָנוּ... וַיִּקְוֶה אֶתְנוּ (אֶל־תִּירָאִם).³⁹ It is an important reminder that we must clearly understand that which is in our realm and control and that which is left to God's domain.

Shabbat Shalom

³⁶ וְלֹא אֲבִיתֶם לַעֲלֹת וּתְמַרְוּ אֶת־פִּי יִקְוֶה אֶלְקִיכֶם: וּתְרַגְּנוּ בְּאֵהֲלֵיכֶם וּתְאֻמְרוּ בְּשֹׁנֵי יְקוּק אֶתְנוּ הוֹצִיאֵנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְתֵת אֶתְנוּ בְּיַד הָאֱמֹרִי לְהַשְׁמִידֵנוּ: אִנְהוּ אֲנַחְנוּ עַל־יְמֵינוּ אֲחִינוּ הַמָּסוּ אֶת־לִבְבָנוּ לֵאמֹר עִם גְּדוֹל וְרֵם מִמֶּנּוּ עָרִים גְּדוֹלוֹת וּבְצוּרֹת בְּשֵׁמַיִם וּגְסֵי־בָנִי עֲנָקִים רְאִינוּ שָׁם: (דְּבָרִים א, כז-כח)

³⁷ בְּיָאֲרָבְעִים שָׁנָה אָנֹכִי בְּשֹׁלַח מֹשֶׁה עֲבָד־יְקוּק אֹתִי מִקְדֵּשׁ בְּרַנֶּע לְרַגֵּל אֶת־הָאָרֶץ וְאֲשַׁב אֶתוֹ דָּבַר כְּאֲשֶׁר עִם־לִבִּי: וְאֲחִי אֲשֶׁר עָלוּ עִמִּי הַמָּסִיוּ אֶת־לֵב הָעָם וְאָנֹכִי מִלְּאֲתֵי אֲחֵרֵי יְקוּק אֵלֵיךְ: (יְהוֹשֻׁעַ יד, ז)

³⁸ לֹא־תִטֶּה מִשְׁפָּט לֹא תִכִּיר פְּגִים וְלֹא־תִקַּח שֹׁחַד כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֶר עֵינֵי חֲכָמִים וְיִסְלֹף דְּבָרֵי צְדִיקִים: צְדִיק צְדִיק תִּרְדֹּף לְמַעַן תַּחֲיֶה וּבְרַשְׁתָּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יִקְוֶה אֶלְקֵיךְ יִתֵּן לָּהּ: (דְּבָרִים טז, יט-כ)

³⁹ וַיֹּאמְרוּ אֶל־כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֵלֶּה טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד: אִם־חִפְץ בְּנֹו יִקְוֶה וְהִבִּיא אֶתְנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת וְנִתְּנָה לָנוּ אֶרֶץ אֲשֶׁר־הוּא זָבַת חֵלֶב וְדִבְשׁ: אֲךָ בִּיקוּק אֶל־תִּמְרָדוּ וְאַתֶּם אֶל־תִּירְאוּ אֶת־עַם הָאָרֶץ כִּי לַחֲמֵנוּ הֵם קִרְ צִלְם מַעֲלֵיהֶם וַיִּקְוֶה אֶתְנוּ אֶל־תִּירָאִם: (בְּמַדְבָּר יד, ט-ז)